

18+

ЧОМУ 69

Андрій М.

ЧОМУ 69

why69.com

Андрій М.

Андрій М.

ЧОМУ 69

УДК 82.94
М 52

М. Андрій
М 52 **Чому 69** / Андрій М. — Чернівці : Книги—XXI, 2022. — 368 с.

ISBN 978-617-614-386-4

Ця книжка — омаж «Жінкам» Буковського.

Утім, не обійшлося й без авторських удосконалень. Автора трохи бентежив той факт, що в західних літературі й кінематографії головні герої — це суперкруті чуваки, котрі завжди всіх зваблюють одним лише поглядом і фразами на кшталт «у мене на тебе встав» або «ходімо почпекаємося».

На думку автора, це працює дещо не так. Щоби з кимось переспати, треба бути або дуже популярним, або дуже гарним, або дуже постаратися. І то не факт. Тож не дивуйтеся, що не всі історії в цій книжці закінчуватимуться сексом. Ця розповідь дещо реалістичніша, хоч і вигадана. 😊

УДК 82.94

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

© Андрій М., 2022, *текст*
© Анна Шпакович, 2022, *ілюстрації*
© Видавництво «Книги—XXI», 2022
Усі права застережено

ISBN 978-617-614-386-4

ЗМІСТ

розділ	сторінка	розділ	сторінка
-2	7	35	185
-1	8	36	189
0	9	37	195
1	11	38	201
2	15	39	207
3	19	40	211
4	23	41	215
5–6	29	42	221
7	35	43	225
8	39	44	231
9	43	45	235
10	49	46	239
11	55	47	247
12	61	48	253
13	65	49	257
14	71	50	261
15	75	51	267
16	79	52	273
17	85	53	281
18–19	91	54	287
20	97	55	293
21	101	56	297
22	105	57	301
23	113	58	305
24	119	59	309
25	123	60	315
26	129	61	321
27	133	62	325
28	137	63	331
29	143	64	335
30	151	65	339
31	157	66	345
32	163	67	349
33	169	68	357
34	175	69	365

Ця книжка на всі 100 % художня вигадка. Будь-які збіги, авжеж, випадкові. Навіть якщо вам здається, що ви вже бачили чи чули щось схоже, то вам точно здається.

Тож іще раз:

Персонажі – вигадані.

Їхні риси – вигадані.

Ситуації – вигадані.

У цій книжці вигадано все. Геть усе.

Ця книжка – омаж «Жінкам» Буковського. Ще до знайомства з цим твором мені хотілося написати щось схоже, але потрібний формат ніяк не вдавалося знайти. Тому дякую панові Чарльзу за підказку.

Утім, не обійдеться й без авторських удосконалень. Не знаю, як вас, а мене неабияк бентежить той факт, що в західних літературі й кінематографі головні герої – це суперкруті чуваки, котрі завжди всіх зваблюють одним лише поглядом і фразами на кшталт «у мене на тебе встав» або «ходімо попечемося».

Слухайте, здається, це працює дещо не так. Щоби з кимось переспати, треба бути або дуже популярним, або дуже гарним, або дуже постаратися. І то не факт. Тож не дивуйтеся, що не всі історії в цій книжці закінчуватимуться сексом. Ця розповідь дещо реалістичніша, хоч і вигадана. 😊

Я люблю жінок. Ні, я не маніяк, не хворий на голову й не збоченець. Хоча тут, мабуть, у кожного свої критерії. Я кажу про інше. У кожній жінці щось є. І що більше ти любиш жінок, то швидше та вправніше знаходиш це «щось». Так значно краще і тобі, і їй.

Мій перший спогад сягає трьох років. Якось мене насварила бабуся за те, що я нахезав у свої зелені рейтузи. Посеред кімнати, де спав мій дід, я стояв, дивлячись, як крізь вузьку щілину у вікні пробивається сонячне проміння й підсвічує стовп пилу. Усе це створювало якусь фантастичну стіну, адже клаптики пилу, які хаотично літали в повітрі, було видно тільки в освітленій променями тоненькій смужці. Я тоді ще не знав слова «портал», але це точно був він. Ось ти по цей бік, а просунеш руку крізь смужку світла – й уже там. Це було неймовірно. Хороший спогад. Підний. Цікаво, чи запам'ятав би я його, якби перед тим не відгріб люлей від бабусі?

Першу дівчинку, до якої я доторкнувся, звали Юля. Наші батьки мешкали на одному поверсі й товаришували. Вони були дуже молодими й мали власні молодечі приколи. Юлю роздягали її батьки, мене – мої, нас із нею ставили поряд, незрозумілим чином змушуючи обійматися, і починали фоткати. Дуже смішно. Радянський Союз наклав на своїх молодих представників важке тавро – і не посперечаєшся.

Усі ці фото я побачив, коли вже став старшим, десь у класі п'ятому. Але оскільки я не пам'ятав ні цієї дівчини, ні те, як пестив її голу дитячу плоть, то смію припустити, що мені тоді було менше, ніж три. Тож чисто технічно перший який-не-який інтим у мене трапився у два з лишнім рочки.

P. S. За дуже багато років я зустрівся з цією дівчиною, чисто випадково, у чужому місті. Авжеж, я не впізнав її. А коли запитав друга, хто це, і той відповів, то наші відверті фото раптово зринули в моїй пам'яті. Я усміхнувся і помахав їй рукою. Дівчина здивувалася, бо абсолютно точно теж не могла мене пам'ятати, але відповіла тим самим.

Утім, за тих 15 секунд, які я наважувався підійти й заговорити, до неї наблизився інший чувак. З коляскою та немовлям. Схоже, її чоловік. Що ж. Вона не зберегла мені свою вірність крізь усі ці роки...

Я був малим. Першокласником. Коли ти ходиш пішки під столом, то, авжеж, тобі пофіг на всіх, окрім тих, хто дарує тобі цукерки й іграшки. Ще, як і будь-якому ссавцю, нам трохи більше за інших подобалися схожі на нас істоти. Часто-густо ці мавпочки ставали нашими друзями: лазили з нами по деревах, будували прадавні бунгало з лайна та палок, воювали дерев'яною зброєю і мітили територію під деревами.

Однією із таких мавпочок була Настя. Вона, як і я, гарно вчилася та була круглою відмінницею. Ще в неї було світле волосся (теж як у мене). Та незрозуміло чому вона подобалася й іншим чувакам. Усі ігри, які передбачали переможця і винагороду, завжди малу одну ставку: хто одружиться з Настею. Ніхрена толковішого, аніж дарувати їй три валентинки замість однієї, я придумати не міг, тому наше спілкування ніяк не розвивалося. Не розвивалося, аж поки мій братан не порадив мені запросити її на день народження й зіграти в «бутилочку». План був геніальним і надійним, як швейцарський годинник. Залишилося тільки дочекатися мого дня народження. Якщо ви думаєте, що наступні три місяці я не фантазував про те, як цілуватимуся з Настею, то ви помиляєтеся.

Реалізував я свій план блискуче. Усе закінчилося надзвичайно збудливим, еротичним і сексуальним поцілунком у щічку тривалістю в третину секунди. Ну, а що ви хотіли? Перший клас.

Р. С. У сьомому-дев'ятому класі Настя однією з перших стала власницею опуклих, надзвичайно привабливих і заманливих горбиків десь у зоні між лівою та правою руками. Це були справжні сіськи. Її виховувала бабуся в дуже консервативних манерах, та це не заважало дівчині дуже вчасно і влучно почати носити одяг із вирізом. Мій прутень вставляв сам собою, і я не розумів, чому.

Зрештою я почав проводити Настю додому й носити її портфель. Після трьох таких походів я вирішив, що цього досить, і запропонував зустрічатися, хоч і не дуже розумів, що це означає, адже ми й так вчилися в одному класі.

Вона дуже зраділа, але сказала, що їй треба подумати. Наступні кілька днів я, наче песик, бігав за нею в очікуванні відповіді, проте безрезультатно. На четвертий день я вилловив її на перерві й запитав: «Ну, що там, ти подумала?». — «А, так, у нас нічого не вийде, адже бабуся сказала, що мені ще зарано зустрічатися з хлопцями, вибач, що забула повідомити...»

Забула вона... сучка!

У четвертому класі, коли я бавився з однолітками у «войнушки», до мене підбіг мій «співслуживець» і, поки ми сиділи в засаді, почав цікаву тему:

– Чувак, а ти знаєш, як правильно дрочити?

– А що значить «дрочити»?

– Ха-ха, ти що, не знаєш, що таке «дрочити»?

– Та нє, чувак, узагалі не шарю.

– Ну, це отак коли робиш... – і він почав здійснювати прямою рукою рухи, які нагадували мені биття себе кулаком по яйцях.

– Чувак, це якась хрінь, – відповів я і змінив тему.

Утім, до шостого чи сьомого класу я був упевнений, що «дрочити» означає «бити себе кулаком по яйцях», аж поки мій старший брат Вітя не розказав мені, що, коли батьків немає вдома, він дрочить на порнуху, записану в його старого на касеті. Я, без жодних сумнівів, запитав його, в чому прикол товкти себе по яйолах, а Вітя, щиро здивувавшись, відповів, що це найкраще, що він пробував, і взагалі, пора б і мені навчитися.

Тож після кількох методичних указівок я пішов додому і, поки батьки були на роботі, почав практикуватися. Ніфіга не вдалося. Наступного дня я поскаржився, що ніхера не виходить. Вітя запевнив, що треба більше зволожити: використати якийсь крем або просто поплювати й не припиняти це дійство, аж поки не відчую приємного лоскоту.

Натхнення в мене не було, але він так розпіарив цю акцію, що я вирішив іще раз спробувати. Цього разу вдалося.

Мобілок тоді не було, тож я побіг до Віті додому, щоби похвалитися йому, як це кльово вийшло.

Наступного дня у школі ми сиділи разом на уроці, й Вітя закинув вудочку:

– А прикинь, як кльово, якщо тобі це робить дівчина.

– Ніхера собі! Походу, ти правий, але хто таке може робити?

– Ну, спершу тобі треба почати з кимось зустрічатися.

– З ким?

– Ти дуже подобаєшся Ірі, запропонуй їй.

Іра була сусідкою і подругою Віті, їхні батьки дружили. Вона не дуже мені подобалася, хоча була гарненькою, виступала на всіх шкільних святах, співала й танцювала, чим постійно викаблучувалася. На мене це чомусь не дуже справляло враження. Але так хотілося, щоби хтось із дівчат подрочив мені. Тож на наступній перерві я підійшов до Іри та запропонував: «Давай зустрічатися!».

– Давай, – миттю і без виїбонів відповіла Іра.

«Як усе просто, коли ти подобаєшся дівчині», – подумав я і запам'ятав цей посил на все своє подальше життя.

Я поцілував її в щоку та сів за свою парту біля Віті.

– І що тепер?

– Не знаю, думаю, вона сама тобі запропонує, коли прийде час.

Минуло десь три-чотири дні. Ми все ще цілувалися у щоку щоранку й коли йшли зі школи. Я навіть не проводжав її додому. Ще інколи ми просто зажималися на перерві, і я мацав її за попу, теж не розуміючи, навіщо це роблю. Задоволення я не отримував, але бачив, що так роблять старші хлопці.

Цікаво, чи вона щось відчувала?

P. S. Одне слово, вона так і не запропонувала мені подрочити, тож я підійшов і сказав, що між нами все скінчено. Іра коротко відповіла: «Добре».

Коли я був малим, то часто брав участь у різних виступах, концертах, іграх і змаганнях. Мені легко давалася всяка така хрінь. Той вечір не став винятком. Шкільний автобус віз мене та ще зо два десятки учнів у сусіднє місто на літературний вечір, де діти з різних шкіл декламували вірші, дискутували й обговорювали якісь незрозумілі речі, які були потрібні тільки їхнім учителям, щоби згодом прозвітувати на курсах підвищення кваліфікації. Для учнів це ж була просто тусовка, в паузах якої можна вибратися на другий поверх і бахнути вінця зі старшокласниками з іншої школи. Але я був ще геть малим, таких малявок на другий поверх точно ніхто не запрошував. Тому я просто пив чайок із найдешевшим печивом, як і мої малолітні колеги.

Звісно, я бачив, як одинадцятикласниці з ну дуже вже рум'яними щоками й офігеним настроєм поверталися десь із верхніх поверхів чужої школи. Та що саме і як там відбувалося, я не знав, хоч і здогадувався.

Я виступив справді класно, здається, краще за інших. Я точно став би зіркою вечора, якби хтось узагалі слухав ті вірші. Та це неважливо, у мені була впевненість, що я спрацював, як справжній профі, і це неабияк підіймало настрій. Кайф від відчуття добре виконаної роботи не покидав мене, хоч ніхто, крім мене самого, взагалі не зважав на це. Та зовсім скоро появився ще хтось, хто, попри захмелілий розум, помітив моє піднесення, яке вже було десь значно вище за мене.

Дорога була паскудною, а я — замаханим цими літературними висерами неповнолітніх людей, автобус трясло, пасажирів, звісно ж, було втричі більше, ніж сидінь. І я, попри те, що заздалегідь прийшов до транспорту, вимушений був стояти. Виховання не давало мені змоги сидіти, коли поруч стояли дівчата-однолітки, тож я, не встигнувши вмитись, поділився своїм місцем із дівчинкою, яку щодня бачив у школі, проте не знав про неї абсолютно ніфіга, крім того, що вона приблизно мого віку. Так я опинився в дуже тісному просторі, затиснутий купкою старшокласників, від яких уже тхнуло потом, перегаром і цигарками. Вони до останнього не могли знайти автобус, а тому прийшли після всіх, через що їм довелося стояти.

Це був той вік, коли я ще не задумувався над правильністю прийнятих рішень. Усе, що б не робив, я автоматично вважав єдиною правильним варіантом. Тож ні на грам не жалів, що поступився місцем тій малій. Я міцно тримався за верхній поручень старого автобуса й утомлено опустив голову собі ж на руку. Заплющив очі й поринув у якусь, тільки мені тодішньому відому, прірву. Усе змішалось: колихання автобуса на ямах, тупий та єхидний сміх п'яних старшокласників, крики вчителів, різні запахи і т. ін. Та мені було бай-дуже, я майже спав у своїй прірві, створеній моєю ж утомою, аж раптом мене з неї витягнули.

— Можна я покладу свою голову тобі на груди? — хтось шепотів мені майже на вухо, хтось нижчий за мене, кого до цього взагалі не зауважив.

Я перелякано прокинувся, розчехлився і поспіхом відповів щось типу: «Та без питань, роби що хочеш», чи якимось так. Точно знаю, що відповідь була доволі тупою і не вишуканою. Тепла голова з волоссям, яке на диво приємно пахло,

торкнулася моїх грудей, і я відчув, як мені стало трохи важче втримувати рівновагу в цьому атракціоні «Весела маршрутка». Та мені було дуже приємно. Я тоді подумав, що ця голова є моїм особистим ароматизатором повітря. Усміхнувся і заплющив очі.

Довго в такому стані залишатися я не міг. Скуйовджене волосся моєї нової супутниці дуже лоскотало мені носа. Я чомусь боявся потривожити її чи змінити позу, тому просто повернув голову, мої губи ледь-ледь ковзнули по лобі дівчини. Це було ненавмисно, я ж не знав, що ТАКЕ можна робити навмисно. Та це вже не мало геть ніякого значення. Її обличчя різко опинилося навпроти мого, вона вперлася своїм носом мені в щоку та вкусила за губу. Сказати, що я розгубився, — нічого не сказати. Але моє тіло вже саме знало, що йому варто робити. І це дуже цікаво. Руки самі обійняли її талію, а губи відповіли взаємністю моїй нападниці. Усе, що мене оточувало в той момент неприємного (запахи, звуки, вібрації), почало відчуватися геть по-іншому. Усе стало прекрасним, а сама мить, здавалося, тривала вічно. Не залишаючи свої уста без роботи, я потихеньку почав приходити в себе й експериментувати. Мені все вдавалося, точно як із сьогоднішніми віршами.

Моя супутниця дозволяла все, що тільки можна було зробити в маршрутці, заповненій купою підлітків. Вона була п'яною, від неї тхнуло дешевими цигарками, а язик заплітався за зубами у прямому й переносному сенсі. Як же ж добре, що я тоді на це взагалі не зважав і споживав цей поцілунок як дар чистого кохання, котре народилося у моєму серці всього кілька хвилин тому. Ось так я справді закохався за лічені секунди. Це не можна було порівняти з чимось, що мені доводилося переживати раніше.

Я цілував її із розплющеними очима, бо моє нутро мовчало, що більшість людей заплющують очі під час поцілунків. Мабуть, це було трохи смішно, та в цьому гармидері й так ніхто нічого не помічав. Я здогадався, що треба стрільнути номер, і саме перед своєю зупинкою попросив її його мені продиктувати. Вона погодилася і, плутаючи літери у словах, продиктувала 10 цифр. Я зберіг номер, підписавши контакт «Дівчина», бо не знав, як насправді її звати, хоч і бачив раніше у школі.

Від зупинки шляху було на 15 хвилин, але холод розтягував його так, що здавалося, наче дорога тривала цілу вічність. Та перша напівінтимна ейфорія загладжувала будь-який дискомфорт від вітру й холоду. Я думав тільки про те, як зізнатися моїй новій дівчині в коханні. Так-так, саме дівчині, адже, за моїм переконанням, люди цілувалися тільки у стосунках. Я щиро в це вірив.

P.S. Її звали Аліна. У школі вона була дуже крута. Мабуть, головна серед усіх «емо». Просто «дух, що тіло рве до бою». Ми зустрічалися з нею рівно два тижні, і я удосталь націлювався та попонтувався перед своїми пацанами, що в мене дівчина-старшокласниця.

На День святого Валентина ми подарували одне одному однаковісінькі подарунки: статуетки у вигляді сердечка. А на 15-й день я отримав від неї смс: «Я кохаю іншого».

У дев'ятому класі в мене було два головних кореші: Вітя, з яким ви вже знайомі, і Сашко. Батьки першого поїхали на море, тож він на тиждень залишився сам і я перекочував жити до нього. Благо, що моїм батькам було пофіг. Ми надивилися «Американського пирога» й уявляли себе молодими студентами зі Штатів, де п'ють пиво та відриваються на повну.

Був уже вечір, коли ми з Вітьком складали плани, як додати різноманіття у наше псевдостудентське буття. Сашка з нами не було, адже він виступав на якомусь святі й мав повернутися пізно. Вигадувати й фантазувати – це добре, проте сувора реальність життя в маленьких містечках диктує власні правила: ти або гуляєш, або дивишся фільм, або бухаєш із друзями. Так мало статися й цього разу, але не сталося...

Пролунав дзвінок телефона. Наш Сашко-співак у стані надзвичайного емоційного збудження повідомив, що познайомився із двома дівчатами напідпитку. «Вони дуже класні та прикольні, – каже. – Підїздіть до нас, деś погуляємо».

«Перспектива хороша», – подумав я, але для прогулянки вже було пізнувато і вставати з дивана, якщо чесно, було впадло, тож я був повністю готовим поділитися такою нагодою зі своїм другом. Але байдужий лик Вітька підказав, що він теж не в захваті від ідеї вмиватися, одягатися й шурувати кудись, щоби просто потриндіти з п'яними, хоч і гарними дівчатами. Втрачати можливість було тупо, але робити щось було лінки, тож я внутрішньо трохи обнаглів і вирішив, що якщо Магомет не йде до гори, то нехай гора йде до

нього: «Саня, кажи їм, що в нас на хаті вечірка й можна кльово потусити, а ми тим часом намутимо пива, чипсів і позбираємо речі, щоби було плюс-мінус прибрано».

— Ок, — пролунало на тому боці, й Саня вимкнув зв'язок.

Ще за кілька митей він знову зателефонував і заявив: «Підготуйте все там по-биріку, ми їдемо. Троє».

Ми з Вітьою почали стрибати від радості та швидко поділили обов'язки: кому йти по пиво, а кому — прибирати.

Усе було підготовлено саме вчасно. Троє новоприбулих прийшли веселими, а ми з Вітьою — ще ні. Це не завадило всім стрімко переміститися на кухню й почати розливати пиво у стакани. Ніхто не скаржився й не вередував, пили те, що наливали, до того ж швидко й жадібно. Схоже, їх уже сушило.

Не треба бути математиком, щоби розуміти, що цей п'ятикутник підлітків — не надто міцна конструкція. Ба більше, його чудові кутики давали зрозуміти, що їх цікавить тільки наш товариш, який, власне, їх і запросив. Усі погляди, дотики й інші вияви захмелілої уваги були спрямовані до нього. І хоч пивко почало мене вже вставляти, не помітити цього я, авжеж, не міг.

Коли вже всіх добротро розібрало, Віктор дістав десь із під тумбочки пожмакану пачку цигарок і вийшов на балкон покурити. Зараз я майже впевнений, що це був жест прояву його крутості, бо курити він не любив, навіть коли ми нишком пробували вперше. У кухню крізь квартиру лунали покашлювання. Приємного в тому процесі було мало, але курити перед дівчатами — неабиякий прояв домінанта. І не поспориш. Утім, ніхто, крім мене, про це не задумувався, як і про те, що в когось із цієї компанії буде непарний

номер, як це буває в п'ятикутниках. Тому я швиденько запропонував своїм колегам, які залишалися на кухні, переміститися у вітальню, де був великий телевізор і диван. Кволю ходою ми добралися туди, і я почав перемикаати канали. Сам не знаю чому, але мені вдалося це доволі захопливою процедурою. Мабуть, я просто сцяв перейти до діла.

Коли нарешті я знайшов якийсь музичний канал і розвернувся до решти відвідувачів цього кінотеатру, то побачив таке, що досі бачив тільки на «Діскавері». Двоє тіл пристрасно впилися одне в одного устами, вигиналися й голосно дихали, а поряд, як ні в чому не було, сиділа насплена дівчина. У неї було дуже довге, темне волосся, дрібне, привабливе й витончене обличчя, худе тіло й довгі шикарні ноги. Схрестивши руки на грудях і дивлячись на мене, вона наче промовляла: «Ну що, ти, тормоз, довго ще будеш клацати їбальом пультом?».

Тіло саме взяло контроль над подіями, й чинити йому опір було без сенсу. Я відчув цей солодкий смак, який уже був добре знайомий, і за лічені миті канал «Діскавері» показував іще одну документалку.

У кімнату хтось зайшов. Сашко не переживав, це точно був Вітя, адже більше ніхто не міг цього зробити. Тому, звісно ж, він навіть не подумав відпустити свою «жертву». Власник апартаментів непідробно матюкнувся. Очевидно, йому було дуже прикро, що його хід із цигарками мав протилежний від бажаного ефект. Хлопчина залишився без тієї довгоочікуваної вечері, якої так прагнув.

Ще кілька секунд буркотіння, гуркіт дверей, якась неясна погроза — і він вийшов із кімнати. Не зайвим буде сказати, що до поцілунків я був значно голоднішим, аніж моя супутниця, що, вочевидь, трохи її напружало. Вмить вона

припинила те, чим до цього так вправно займалася, і сказала, що треба піти заспокоїти Вітю. Саня, на превеликий подив, теж вскочив і сказав, що й він піде. Я цього приколу не зрозумів, тому просто сів скраєчку дивана й почав розмірковувати, що саме найшло на Саню, раз він відмовився від таких приємних поцілунків, щоби піти заспокоювати друга.

Та мої роздуми тривали недовго. На іншому краю дивана, зі збентеженим і розгубленим виразом обличчя, сиділа інша наша подруга. Звали її Богдана, і здається, хтось із її батьків мав азійське коріння, бо дівчинка була володаркою просто фантастично цікавої та привабливої зовнішності. Вона мала європейський розріз очей, проте чітко проглядалися східні риси, а ще привертала увагу дуже світла й чиста шкіра. Попри юний вік, у неї були класні груди, з-під легенької блузи стирчали два «ніпельки», й це було точно як в американському фільмі, про який ми фантазували кілька годин тому.

Реклама на «Діскавері» закінчилася, і лев стрибнув на левицю. Ці уста теж були солодкими, але з геть іншим присмаком. Груди на дотик були чимось магічним і неповторним, притягували, наче магніт, тому незрозумілість ситуації швидко канула в Лету, а усвідомлення того факту, що ти, молодий пацан, в один вечір цілуєшся з двома дівчатами, неабияк підняло настрій.

P. S. Через Юлю (так звали першу дівчину) та Дану наша з Вітьою дружба тріснула. А ще гірше було визнати той факт, що основним чарівником у цій усій історії знову був алкоголь. Чи треба казати, що в моєму юному та спраглому розумі картина світу почала змінюватися?

У десятому класі мене як зразкового учня майже безоплатно відправили в якийсь прикольний дитячий літній табір. Тоді в мене під носом уже були дебільні вусики і я скидався на бобра. Батько щиро рекомендував мені не зголювати ці вуса, бо потім доведеться робити це постійно, що, мовляв, іще той геморой. Тож я цілий рік ходив, як дебіл, зі своїм не менш дебільним чорним пушком під носом. Це відлякувало не тільки дівчат, а й бомжів. Тож не дивно, що коли в літньому таборі на дискотеці я почав запрошувати дівчат «на медляк», то мене постійно відшивали. Ну пиздець. Офігенна порада, батьку, не брити вуса.

Утім, таких, як я, у нашому загоні було не менше чотирьох. І один наш старший товариш сказав, що нам треба зробити «посвяту» й усім в один день поголитися. Це було за два-три дні до закінчення зміни. Я вирішив доєднатися. Хтось дістав якийсь хреновий станок, і ми по черзі почали ним зрізати все, що встигло вирости. На гігієну й усю іншу фігню всім, звісно, було байдуже. Хто ж знав, що тупий напівіржавий станок, яким скористалася купка підлітків, – поганий інструмент.

Одне слово, за 10–15 хвилин мук усі ми якось вирвали свої мошки з-під носа і стали справжніми мужиками. Чиста борода з купою ранок і подразнень... Що може бути кращим? Я узагалі не шарю як, але це справді додало мені впевненості чи то в собі, чи то у власній привабливості, і мені конче хотілося когось «закадрити», поки не завершилася зміна.

Усесвіт спіймав мій вайб, і в передостанній день на дискотеці, поки я сидів на лавочці та прикидав шанси «замутити» з різними дівчатами, до мене приповзала ледь жива й дуже сильно п'яна дівчина. Вона була вельми худю, проте мала довге та пишне темне волосся, що додавало їй певного шарму.

Без церемоній і вступу вона мовила: «Проведи мене в корпус». Що ж, іти до нього було недалеко, метрів 300–400, тож утрачати було нічого. Я взяв її під руку й повів, тримаючи на собі нетверезе тіло. Коли ми підходили до вожатого, я зупинився й попросив її зібрати всі сили та пройти цих 40 метрів просто поряд, не спираючись на мене. Далекоглядно і правильно, мушу вам сказати.

Підійшовши до дверей кімнати, де вона жила, я зупинився, усміхнувся й дуже серйозно сказав: «Ось ти й дома». Але Аня (саме так її звали) уже нічого не чула. Вона відчинила двері «з ноги» й потягла мене вглиб кімнати.

– Що ти робиш?

– Я тебе хочу!

Якщо чесно, тоді я ще не знав, що ця фраза означає, але провести час наодинці з нею у темній кімнаті видавалося мені прикольною ідеєю. Ми впали на вузьке пружинне ліжко та почали цілуватися. Запах її парфумів змішався із перегаром, ароматом спирту й дешевого курива. Але мені було абсолютно пофіг, я просто потопав у її п'яних, злих і дуже бурхливих поцілунках.

Дівчина всунула свою руку мені у штани й почали масувати і стискати все, до чого добралася. Я не розумів, навіщо вона це робить, але мені було приємно, тож я не парився і продовжив цілувати її і гратися її грудьми. Про те, що можна її роздягнути й робити щось інше, крім торкатися

й цілувати, я не здогадувався. Тому за 15 хвилин, не отримавши того, чого хотіла, Аня відвернулася, наблювала собі під ліжко й захропіла. А я встав і, задоволений собою (хоча мало б бути навпаки), повернувся на дискотеку вибирати, з ким би то станцювати медляк.

P. S. Вранці наступного дня я підійшов до неї і сказав, що люблю її. Вона відповіла, що теж любить мене, але за три години її автобус. Ми обмінялися номерами. Ще за чотири години вона написала мені дебільне повідомлення: «За миті щастя доводиться платити роками суму». У мене не було грошей відписати їй на це смс, тому на цьому наша з нею історія закінчилася.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.